

Pastýřský list otce biskupa Vojtěcha k Roku křtu 2011 -

Křest je velký Boží dar

- příprava k oslavě 1150. výročí příchodu svatých Cyrila a Metoděje na Moravu

Milé sestry, milí bratři, milé děti,

je tomu rok, co jste vyslechli společný pastýřský list biskupů naší země, kterým byla vyhlášena tříletá příprava na jubilejní rok 2013, kdy si budeme připomínat jedenáctisté padesáté výročí příchodu sv. Cyrila a Metoděje na území, kde žijeme.

Celou dobu přípravy nás má provázet pozornost k Písmu, abychom objevovali poklady v něm ukryté. To je cílem i biblického pastoračního programu Vezmi a čti, který už přináší dobré ovoce. Mimo tento program bude každý rok nebo jeho část věnována základním, tzv. iniciačním svátostem. Jedná se o křest, biřmování a eucharistii. Prožívání letošní postní doby je zaměřené na svátost křtu a přípravu obnovy křestního vyznání o velikonoční vigilií.

Slovo „křest“ je dnes zneužíváno jako výraz pro slavnostní prezentaci knih, hudebních nosičů, zvířat a všech možných předmětů. Spíše by se na to hodil původní řecký význam slova „baptizó“, které znamená „ponořit, omýt“. Latina a z ní většina evropských jazyků přejala tento řecký výraz pro ponoření, jako ponoření do Krista. Čeština spolu s některými dalšími slovanskými jazyky užívá slovo křest právě v tomto jednoznačném významu: ponoření do Krista, vkristění, připojení ke Kristu.

Jak říká svatý Pavel, křtem jsme srostlí s Kristovou smrtí a zmrtvýchvstáním. V něm umírá starý člověk, otrok hříchu, pro nový život s Bohem a v Bohu. Jde o překročení pouze biologického života k životu, ve kterém se spolu s Kristem podílíme na tom, co dělal on. Právě to je naše vlastní povolání, které jsme přijali křtem. Víme o tom? Nějak z povzdálí asi ano, ale je to programem našeho života? S odvoláním na dnešní liturgické čtení o Mojžíšovi bychom dnes mohli klidně použít jeho slova: Uložte si to do svého srdce a do své duše, přivažte si to jako znamení na svou ruku, jako značku mezi oči. Jste na rozcestí. Kudy chcete jít? Požehnání se vztahuje jen k jedné cestě. Tuto cestu pro nás dnes vyjadřuje Kristův kříž – nástroj jeho vydání se druhým i symbol vítězství, ke kterému se hlásíme.

V evangelním úryvku říká Ježíš i nám: Ne každý, kdo mi říká Pane, Pane!, vejde... To není vyhrožování, to je povzbuzení, abychom nepromarnili to, čím jsme byli obdarováni. Abychom rozlišili rozvážnost od pošetilosti. Aby dům našeho života vítězně obstál v jakékoli myslitelné nepřízni zla.

Milí přátelé, všechny tyto úryvky jako by ukazovaly k bodu našeho ponoření do Krista, k našemu křtu. Křtem jsme ke Kristu připojeni v jeho životním zápase završeném smrtí, jak to máme před očima celou postní dobu, a rovněž tak i v jeho vítězství nad smrtí, které si připomínáme zvláště o Velikonocích. Křtem jsme skrze Krista připojeni k Otci i Duchu Svatému – Nejsvětější Trojici. Proto jsme křtěni ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého.

Z toho vyplývá, že pokřtěný člověk už nežije sám pro sebe, ale je zapojený do širší rodiny církve a do odpovědnosti za svět. Křest není pouhým vstupem do nějaké lidské organizace. Nejsme pokřtěni proto, abychom se dostali do nebe, ale proto, abychom byli spojeni s Kristem v jeho chvále a oslavě Otce a v jeho úsilí o spásu světa. Abychom v sobě měli stejné smýšlení, jaké měl Ježíš Kristus (Flp 2,5).

Být křesťanem je povolání. Nejvýznamnější povolání, jakého se nám dostalo (sv. Pavel). Občas dostávám dopisy od dětí. Loni mě jeden z nich udělal obzvlášť radost. Byl podepsaný slovy: křesťanka Monika. Aniž bych chtěl snižovat jakékoli akademické tituly, právě tento titul je nejvznešenější.

Milí přátelé, co udělat pro to, abychom o velikonoční vigilií byli s plným vědomím schopni obnovit své křestní vyznání? Možná začít tím, že najdeme svou křestní svíci a každý den ji zapálíme, abychom se u ní pomodlili. Jistě nám přiblíží Krista. V modlitbě můžeme také objevit její duchovní symboliku, aby se nám stala blízká. A věřím, že když si ji potom přinesete na velikonoční vigilií do kostela, bude jiná. A tím nemám na mysli fakt, že bude kratší. – Kdo křestní svíci nenajde, ať si pořídí jinou.

A co byste řekli nápadu dát si do bytu kropenku, aby nám tak jako v kostele připomínala náš křest? A vždycky, když se budeme svěcenou vodou žehnat, říct třeba: Já, Petr, jsem byl pokřtěný ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého.

A vy, rodiče a prarodiče, víte, kde jsou uloženy křestní roušky vašich dětí nebo vnoučat? Co kdybyste jim pomohli přiblížit jejich význam?

A ještě jeden námět: Proč se nevypravit na pout' do kostela svého křtu?

Další možnosti aktivního a hlubšího prožití postní doby a Velikonoc nechávám na Vás. Může vám také poradit váš duchovní správce, řadu námětů je možno najít na internetu.

Přesto chci ještě zmínit jednu věc, kterou považuji za velmi důležitou. Je to pozvání pro vás všechny. Přijďte prosím prožít Velikonoce do kostela. Tím myslím prožít obřady Zeleného čtvrtku, Velkého pátku a velikonoční vigilie, které tvoří jeden celek, jednu bohoslužbu. To není příprava na Velikonoce, ale všechno je to součástí jediného velkého svátku Velikonoc. Pozvěte k jejich oslavě také své děti jakkoliv staré, pozvěte ty, jimž jste za kmotry, pozvěte své známé, své sousedy, kteří jsou jen pokřtěni a znají pouze půlnoční bohoslužbu o Vánocích. A vy, děti, malé i velké, pozvěte své kmotry k účasti na velikonočním třídení a celý půst se za ně modlete. A modlete se i za všechny, které ke společnému prožití Velikonoc oslovíte.

Milé sestry a bratři, nakonec ještě jedna prosba: Během postní doby přijměte svátost smíření, abyste mohli s čistým srdcem prožít jedinečnost svého křtu.

K tomu vám všem ze srdce žehnám.

Váš biskup Vojtěch